

10 gün önce yazmışım.

Beynimin içindeki bu *uyumalısın* hissini severim. Kendimi dinlemeyi ve sonunda onun dediklerini yapmamayı. Birkaç gündür, *herşeyin kaybolduğunu* düşündüğüm için, *bir şeyler geliyor, sanırım bir değişiklik, önemli bir değişiklik* havasındayım. Ama nasıl bir hava? Rüzgar, serin, yağmur da var ve beni düşündüren fırtına ihtimali.

İnsanların kendilerini anlatmasını komik bulurum ama bunu yapmadan da yaşamak imkansız. Bunu nasıl ikrar edeceğimi bilmiyorum ama kendimi hakkımda yalanlar söyleyerek bir yerden aşağı atmayı düşündüğüm oldu. Ruhumu, kanayan ruhumu, beynimin iki yarısını.

Kaşık kadar.

Çatlak bir şimşir kaşık kadar işe yaramaz.

Zekaların aktığı bir dereden geliyorum. Altından incir ve bal ırmakları akıyor olabilir ama ben cennetin üstüyle meşgulüm, havasıyla, ruhuyla. Ne demek istediğini anlıyorum ama bana hitap etmiyor, keşke etseydi ve sen benimle olsaydın, buradan çıkışımız da mümkün olurdu o zaman.

Hayata bir bakış bırak, belki seni kendinden alacaklar.